

196.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 21 lutego 1924 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na mocy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu nadanem jej ustawą z dn. 23 czerwca 1923 r. zmieniającą niektóre przepisy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62 poz. 459) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 28, 29 i 30 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi, oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. № 74, poz. 582) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 28. Rachunki w markach polskich, prowadzone przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub w bankach dewizowych”.

„§ 29. Obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny się odbywać zgodnie z następującymi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych, względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach, przewidzianych w §§ 6—9;

b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych, względnie mających siedzibę zagranicą oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych dozwolone są bez ograniczeń;

c) wypłaty w granicach znajdującego się na rachunku pokrycia dozwolone są bez ograniczeń”.

„§ 30. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 28) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie wzamian za postawienie do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż marki polskiej zagranicę) jest dozwolone.

Minister Skarbu może zawiesić powyższe uprawnienie czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, względnie uzależnić je od zachowywania pewnych form i warunków”.

§ 2. Paragrafy 31, 32 i 33 rozporządzenia z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 582) zostają uchylone

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

197.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lutego 1924 r.

zmieniające § 11 p. b. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1924 r. celem wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń w związku z ustawą z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. № 89 poz. 810) oraz art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 12 poz. 108) w przedmiocie opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń ulega następującej zmianie:

§ 11 p. b. otrzymuje następujące brzmienie:

„Zaliczkę miesięczną oblicza się w wysokości 3‰ (pro mille) sumy składek (wraz z dodatkami i polisowemi), zebranych za ostatni miesiąc ubiegły, waloryzując podstawę obliczenia według przeciętnej wartości franka złotego w tymże miesiącu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

198.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lutego 1924 r.

o wyrobie machorki w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47,